

Bemærkninger til forslaget.

På den 42. internationale arbejdskonference i Genève i 1958 vedtoges den som bilag aftrykte konvention nr. 111 om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv.

Efter konventionen skal et ratificerende land udarbejde og gennemføre en politik, der tager sigte på ved de efter landets forhold og sædvaner bedst egnede metoder at fremme ligestilling med hensyn til muligheder og behandling i beskæftigelse og erhverv. Formålet hermed skal være at bekæmpe forskelsbehandling på grundlag af race, farve, køn, trosbekendelse, politisk synspunkt, national afstamning eller social oprindelse. Denne politik kan gennemføres ved samarbejde med arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, ved lovgivning og oplysningsvirksomhed, ved ophævelse af bestemmelser og sædvaner, der måtte være i strid med denne politik, ved at bringe denne politik til anvendelse ved beskæftigelse, der er undergivet myndighedernes umiddelbare kontrol, og inden for den offentlige arbejdsanvisning og erhvervsvejledning.

Forskel, udelukkelse eller fortrinsbehandling med hensyn til et bestemt arbejde på grundlag af de kvalifikationer, som bestridelsen af dette arbejde forudsætter, betragtes ikke som forskelsbehandling i konventionens forstand.

Efter forhandling med arbejdsgiver- og arbejderorganisationer kan en regering ifølge konventionens artikel 5, stk. 2, bestemme, at særlige foranstaltninger, der tager sigte på at imødekomme særlige behov hos personer, der efter almindelig opfattelse har brug for særlig beskyttelse eller hjælp, f. eks. på grund af alder, invaliditet eller social stilling, heller ikke skal anses som forskelsbehandling.

Det fremgår af forarbejderne til konventionen, at udtrykket „national afstamning“ tager sigte på forskelsbehandling blandt et ratificerende lands egne statsborgere på grund af fremmed afstamning eller fødsel i udlandet. Konventionen udelukker derimod ikke forskelsbehandling mellem et lands egne statsborgere og personer uden statsborgerret i vedkommende land.

Spørgsmålet, om lovgivning og praksis her i landet er i overensstemmelse med konventionen, så at Danmark vil kunne ratificere denne, har været behandlet i arbejds- og socialministeriernes faste udvalg vedrørende Den internationale Arbejdsorganisation m. m., hvori arbejdsgivernes og arbejderens hovedorganisationer er repræsenteret.

Dette udvalg fandt, at en fortrinsadgang for arbejdere, som opfylder visse betingelser med hen-

syn til alder og ledighed, til beskæftigelse ved arbejder, hvortil der ydes statstilskud efter beskæftigelseslovgivningen, ikke kunne anses for uforenelig med konventionen, idet sådanne ordninger måtte anses for omfattet af den ovenfor omtalte bestemmelse i artikel 5, stk. 2.

Udvalget har endvidere drøftet spørgsmålet, om den praksis, der følges ved ansættelse af personer, der ikke tilhører folkekirken, som lærere i folkeskolen, kan anses for forenelig med konventionen. Efter udvalgets opfattelse må det anses for stemmende med konventionen, at kun personer inden for folkekirken får adgang til at undervise i kristendomskundskab i folkeskolen, idet medlemskab af folkekirken synes at høre til de kvalifikationer, som arbejdet som lærer i kristendomskundskab forudsætter. Udvalget er gjort bekendt med, at den praksis, der i øvrigt følges ved ansættelse af personer uden for folkekirken som folkeskolelærere, vil blive taget op til revision, og forventer, at dette vil resultere i en ordning, der er i fuld overensstemmelse med konventionen.

Med hensyn til forskelsbehandling på grund af køn har udvalget givet udtryk for den opfattelse, at en ratifikation af konventionen ikke medfører videregående forpligtelser til at undlade forskelsbehandling på grund af køn ved lønfastsættelse end dem, der følger af konvention nr. 100 om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi (vedtaget af den internationale arbejdskonference i Genève i 1951).

Endelig har udvalget drøftet spørgsmålet, om det er foreneligt med konventionen, at antagelse af en arbejder gøres betinget af, at han er medlem af en fagforening. Herom henviser udvalget til, at det af konventionens tilblivelseshistorie fremgår, at arbejdskonferencen ikke har villet tage stilling til denne form for forskelsbehandling, hvorfor dette spørgsmål er uden betydning for ratifikationsmulighederne.

Udvalget indstiller herefter, at der tages skridt til Danmarks ratifikation af konventionen.

Hvor en offentlig myndighed her i landet er arbejdsgiver, udøves der ikke forskelsbehandling i konventionens forstand, hvorved bemærkes, at den ovenfor berørte praksis vedrørende ansættelse af lærere i folkeskolen efter det for arbejdsministeriet oplyste vil blive bragt i fuld overensstemmelse med konventionen. Hvor der er tale om adgangen til bestemte erhverv, hvis udøvelse er betinget af en tilladelse fra myndighederne, er